

Første næstformand (Knud Østergaard):

Hr. Arne Melchior for sin sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Tak, hr. formand. Jeg synes, det er rart, at vi lige kan forsøge at komme til enighed. Hr. Behnke siger, det skal være overladt til enhver borger selv. Jeg kan godt høre logikken, men hvis den skal føres videre, skal fattige i dette land jo også være henvist til – som det var i gamle dage – velgørenhed fra den enkelte. Men samfundet har altså besluttet, at det vil træde ind som garant for mennesker, der har behov af den ene eller den anden art, som efter de regler, vi fastsætter, skal tilgodeses, således at det ikke er tilfældigt eller overladt til enkeltmenneskers barmhjertighed, men at det er erkendt som et fælles ansvar.

Nu er der altså nogle partier her – og heldigvis de fleste – som mener, at denne medmenneskelighed, denne solidaritet, ikke standser ved en landegrænse, men at der må være en procentdel – i øjeblikket er det altså endnu ikke 1 pct. – at der må være en andel af solidaritet, af næstekærlighed, som også rækker ud over min egen familie, mine egne naboer, min egen gade eller min egen grænse. Det er forskellen i tænkemåde, tror jeg, mellem det, hr. Behnke står for, og det, som jeg og heldigvis mange står for.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Hr. Behnke får ordet for den sidste korte bemærkning inden pausen.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

For at der ikke skal herske nogen som helst tvivl hos hr. Arne Melchior, vil jeg gerne sige, at argumentet er, at man frivilligt og selv yder bistanden gennem gaver. Så har hr. Arne Melchior og undertegnede mulighed for hver især at vurdere, hvor megen menneskekærlighed vi ønsker at yde andre lande, frem for at det bliver bevilget statsligt og centralt.

Det, der er den store forskel på de mennesker, der lider nød i Danmark, og de mennesker, der lider nød ude i den store verden, er, at de, der lider nød i Danmark, er personer, der er danske statsborgere, danske skatteydere. Jeg

mener, det er dette Folketings fornemste pligt at sørge for dem, før vi begynder at koncentrere os om verdens fem milliarder mennesker.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 12.02

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Glønborg (KRF):

Det er spændende og stærkt problemfyldte forhold, vi har til debat i dag. Den særdeles skæve fordeling af verdens goder, der stadig eksisterer, må forurolige ethvert tænkende menneske. Kun den, som snorksover, kan være uberørt.

Vi, der lever i et land som Danmark, har en levestandard, der rangerer blandt de højeste i verden. For os kan foruroligelsen have to vidt forskellige begrundelser. Nogle er urolige af angst for, at verdens fattige en dag kommer og kræver del i vor velstand, andre er urolige på grund af dårlig samvittighed. Løsningen for begge grupper er en fortsat udvikling og forbedring af bistanden til udviklingslandene; det modsatte ville være både dumt og forkert.

Lykkeligvis har vi i Danmark nu igennem mange år haft bred enighed om en stadig voksende bistand. Det er godt. Alligevel står vi i dag med en rapport foran os, der afslører, at vi er løbet ind i meget store problemer især med hensyn til miljøet. Det er en ærlig rapport, Brundtland-kommissionen har givet os. Den giver os en kvalificeret problemanalyse, som rammer os og kritiserer vor handle måde. Det skal vi ikke blive fornærmet over, men tage ved lære af. Hvis Brundtland-rapporten får nogle til at opgive eller nedskære arbejdet, vil jeg opfordre til, at man læser den én gang til og lægger vægt på de mange anvisninger til handling, som kan udledes af rapporten.

Handlingsplanen for miljø og udvikling, som Udenrigsministeriet leverede os for et par dage siden, beviser, at nogle både har læst rapporten og udtænkt konstruktive planer, og det siger jeg tak for. Kristeligt Folkeparti vil gerne